

[Astrid Skjoldbo.]

og der var, så vidt jeg husker, ingen, der havde noget at indvende herimod, da funktionærloven sidst var til revision.

Forslaget har været ude for megen modvind i dele af den borgerlige presse, hvor der har været fremført både forargelse og modvilje over for det. Man fremfører bl. a., at ikke alle enlige mødre har brug for denne hjælp, at man hellere må hjælpe bedre og rigeligere i de virkelige trangstilfælde, at den enlige moders problemer er mangeartede, og at dette forslag ingen virkelig hjælp er. Og så udtrykker man virkelig forargelse over, at forslaget, hvis det vedtages, først og fremmest vil medvirke til, at de unge, der i dag gifter sig, fordi de venter et barn, i fremtiden vil vente 4 måneder med at gifte sig, så de først kan modtage den offentlige hjælp på omkring 3.200 kr. i alt.

Egentlig undrer denne problemstilling mig noget. Hvorfor er vi ikke blevet stillet over for de samme betragtninger, når det gælder enkepensionen? Der er da også enker, der undlader at gifte sig, for at pensionen ikke skal bortfalde. Og hvad med ungdommens uddannelsesfond? Også her gælder det da, at nogle unge undlader at gifte sig, såfremt den, man skal giftes med, har en normal indtægt og hjælpen derfor vil bortfalde, når man gifter sig. Jeg kunne nemt opregne andre befolkningsgrupper, hvor lignende forhold gør sig gældende, for slet ikke at omtale dem, der undlader at gifte sig af skattemæssige grunde. Men det synes altså at være mere forargeligt, når det drejer sig om unge, der ofte kommer fra andre befolkningslag, f. eks. fra industrien.

Spørgsmålet om at hjælpe individuelt, altså efter skøn, er slet ikke så ligetil, som det ofte lyder, og jeg er ganske tilfreds med, at udvalget har taget dette spørgsmål op til overvejelse. Der vil næsten altid danne sig en praksis inden for den enkelte kommune, hvorefter man nogenlunde generelt giver den ansøgte hjælp, eller der kommer ligefrem cirkulærer, hvorefter man har at rette sig, og så er man jo lige vidt. Værre er det, at der oftes skabes uens praksis fra den ene kommune til den anden, og det giver anledning til megen utilfredshed.

Hjælp efter skøn føles ofte ydmygende

for den, der skal hjælpes. De undersøgelser og spørgsmål, den ansøgende kommer ud for, føles næsten altid som noget ubehageligt, uanset hvor taktfuld den spørgende er. Trods alt vil de fleste have i hvert fald noget af deres privatliv i fred. Det er lidt nok i forvejen, synes jeg. Det er muligt, at man ved generelle løsninger undertiden hjælper, hvor trangten ikke er særlig stor; men jeg vil nu hellere være med til at hjælpe én for mange end ti for lidt.

Hensigten med lovforslaget er i første række at holde moder og barn sammen en tid efter fødslen. Alle undersøgelser synes at vise, at barnet udvikler sig mest harmonisk, når det er hos moderen den første tid af sit liv. Om så 4 måneder er tilstrækkeligt, er naturligvis et andet spørgsmål; men det vil da altid blive lettere for moderen at amme sit barn, når hun er hjemme hos det i disse måneder. Og så er der sikkert også noget om, at moderen ikke må være alt for længe borte fra arbejdsmarkedet, hvis det ikke skal skade hende erhvervsmæssigt.

Men den enlige moder, hvis tilværelse bliver helt ændret, den dag hun får et barn, hun skal forsørge, trænger til at få en smule tid til sin omstillingsproces. Måske må hun have en uddannelse eller hjælp til at gennemføre en allerede påbegyndt uddannelse, eller måske skal hun bare finde en anden og mere egnet arbejdsplads, og jeg finder derfor den foreslåede ordning god både for moder og barn. Jeg tror, arbejdspladsernes kvinder vil hilse dette forslag med glæde. De kender problemerne og de vanskeligheder, den enlige moder ofte har at kæmpe med.

Men naturligvis løser det ikke alle problemer. Der findes vel ikke nogen patentmedicin, heller ikke på dette område, men jeg tror, vi har fat i den rigtige ende. Allerede nu kan såvel mødrehjælpen som de sociale udvalg hjælpe de unge mødre til en uddannelse, og det er naturligvis den bedste hjælp, man kan give dem; og specielt mødrehjælpen, synes jeg, har haft meget held med at få disse uddannelser gennemført.

Med hensyn til boligspørgsmålet kan det vel heller ikke løses isoleret for denne gruppe. Tager man lejligheder, der tidligere har været lejet ud til unge ægtepar, og giver dem for-